

Carles Bernat i Juanós

Professor jubilat de maquinària agrícola
de l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona

Per a molts de nosaltres que ens movem en l'àmbit de l'agricultura moderna, els tractaments fitosanitaris són gairebé imprescindibles per garantir una alimentació suficient, i correcta, a una humanitat encara creixent; garantia que encara, malauradament, no s'ha assolit, ni de lluny, i que sense els tractaments encara seria més difícil d'aconseguir.

Paral·lelament, en el nostre «primer món», aquest prou ben alimentat, hi ha un corrent d'opinió, força potent, en contra d'aquests productes, i la Unió Europea se'n fa força ressò i està prement els cargols als agricultors a base de normatives.

Em sembla evident, també, que les coses cal fer-les bé, i l'aplicació dels fitosanitaris, com la que més. En els darrers anys, però, hi ha hagut notables progressos en la maquinària, en les tècniques d'aplicació i en la legislació.

El nostre company, membre de la ICEA, Santiago Planas, doctor en enginyeria agrònoma, ens fa palesa en el seu llibre la situació actual d'aquest aspecte de l'agricultura i ens explica, de manera molt entenedora, els aspectes tècnics més rellevants, en l'actualitat, i la seva previsible evolució. Es tracta d'un tema que coneix molt bé, ja que hi ha dedicat una part molt important de la seva activitat professional. Va ser qui va endegar, i en va ser director una colla d'anys, l'Estació de Mecànica Agrícola de Lleida, que amb molt bon criteri ha centrat la seva activitat principal en dos temes molt concrets: el rec per degoteig i els equips per a l'aplicació de tractaments fitosanitaris. I, a part del seu treball tècnic i científic, al més alt nivell, no ha perdut mai el contacte amb l'usuari final, el pagès.

Considero que aquest llibre serà una eina molt útil, en aquests propers anys, per a tots aquells que han de realitzar, programar i controlar l'aplicació de tractaments en agricultura. Ens explica, per exemple, que els pagesos ja no podran, com havien fet fins ara, aplicar cadascun els seus propis tracta-

1. Madrid, Eumedia, 2013, 322 p., ISBN 978-84-936032-7-4.

ments. Caldrà una qualificació específica, de la qual ens assenyala els programes, la durada i altres condicions.

Recollim una frase del pròleg del director de l'Asociación Empresarial para la Protección de la Plantas (AEPLA): «Buenas prácticas fitosanitarias. Clave para una agricultura sostenible». Efectivament, l'agricultura ha de ser sostenible, però sense tractaments no serà eficaç i, per tant, no serà sostenible.

En l'índex del llibre trobem una primera part genèrica, «Defensa dels cultius i tractaments fitosanitaris», que tracta dels productes fitosanitaris i dels equips de tractaments, de les condicions d'utilització, de la contaminació, del risc i de la seva prevenció.

Una segona part, molt important, tracta de les inspeccions dels equips, tasca que ha portat a terme durant els darrers anys l'Estació de Mecànica Agrícola de Lleida i que representa la millor garantia perquè el parc de maquinària estigui en les millors condicions per poder aconseguir els objectius previstos amb el mínim de riscos.

Una tercera part parla de la realització dels tractaments, i fa esment especial a la prevenció de la contaminació, i a totes les millores tècniques que poden fer possible, i cada cop millor, aquesta prevenció.

Els annexos aporten, també, una gran quantitat d'informació molt útil. Trobem, en primer lloc, una llista completa d'autoritats responsables i d'associacions empresarials vinculades a l'aplicació dels tractaments, a la maquinària emprada i a la seguretat alimentària; en segon lloc, un resum de la legislació en aquest sentit, molt acurat, les normes tècniques que han de complir els equips de tractaments, i, finalment, els programes de formació, obligatoris, que hauran de cursar els futurs aplicadors.

El llibre ajudarà a entendre les condicions, certament dures, que imposa «Brussel·les», però necessàries per «fer les coses bé!», i pot ser molt útil, també, perquè el «gran públic», la «gent del carrer», directament o via els diferents mitjans de comunicació, entengui que els agricultors i els tècnics i les autoritats posen tots els mitjans per minimitzar el risc, necessari, que implica la utilització dels tan criticats productes fitosanitaris.